

Ivo
Svetina

- I. Vrata plava, stkana iz nežne moči zlata,
vzhajajoče izza vode, ki se je ljubezen
odluščila s trebuha sveta, da gradi kocke
otroških senc pred vašim lačnim ustjem,
kjer le deška roka, že nevesta visokega
mesca, lahko poljubi vroči les, da zapojete
poslednja, vrata onstran neba.

Prihajam ena od sekir k vašim nogam,
da se razkoljete bela rana, v kateri
razberem skrivnost narisane snega
v globini vašega obraza, plava in strma.
Zakaj se moj dom nagiba z vetrovi znad
vzhodnih vrtov; zakaj ne morem vstopiti
v sliko vašega materinskega oboka in biti
sestra bika, ki že tisočletja plamen pluje
k nasadu dišečih prstanov? Zakaj sedim
poleg sebe, naslonjen na svojo dušo,
ki se svetilka skriva vase, da vaza dajem
pit bitju z dna jezika, ko tok krvi naplavi
v meni prvorojenko neba?

Plava in globoka in kot morje okrogla,
odvrnite me od svojih storokih ključavnic,

odklepajočih vaše temno lice le z nikdar ponovljeno besedo. Odgovorite mi, zakaj ne morem postati prostor za vami, ki vé za vse tiste, ki so že stali in še bodo pred pragom, ki ni prag, ker korak ne more razvozljati poti, vijoče se v lastno srce. Tudi sam sem poraščen z voskom zrelih oblakov, drstečim se v skodelici, ki se prikazuje na mizi obzorja, da božam dekliško žejo, zvesto sledečo mi v čolnu evkaliptove barve. Zatorej dvignite svoje krilo, zbita iz ljubečega se lesa, in položite v lažnivi ogenj, ki domuje za vašo modrostjo, živ nož, da bom z njim razparal nosečo smrt, kajti v dolini pod vami že klijejo bele korenine pesmi, ki jo učim govorce, natovorjene za dolgo plovbo neba.

II. Prestopil sem v višnjevo višino in spal pred prosojnimi čuvaji vaše zaklenjenosti, ki vsako dobo navpične vode zacveti na obronkih iz rdečega blata sezidanih gorá. Moje oči so otroške risbe rib, ki jih ladja, na katero sem vkrcal tvoj porod, temno polta sol, stisne med svoje boke, da se jim krhke hrbtnice drobe kot kruh, ko teža morja zavre k mesecu in se stopinje srca sušijo v zrcalu kot slavčkovo perilo v sneženem zraku. Brezmadežno spočete kače žive onkraj vašega modrega žrela, vrata, ki sejete luč na cesto, po kateri sem prvič odšel iz mesta neba.

III. Legel sem poleg bledih vrčev, v katerih so vreli stoletni otroci in postal sem čelo, za katerim so se k stenam rož vzpenjali potočki njihovih sanj: bonboni iz grenkega mesa in mrzla koža vode so jezdili na prsih mame, ki je rasla zláta tema nad deželo iz kruha in jim, prebujajočim se, kazala prizore konca sveta.

- IV. Vrata, viseča na mlečnih zobeh nevihte,
na vašem pragu so dobile igrače svojo prvo obliko
in živali z dolgimi vratovi so se pasle
v vaši mehki globini, kjer so ugledale na dnu
vodnjaka, ki je vodil na drugi breg svetlobe,
svoje otroke, dišeče kot plin, ki je z rastlinami
rasel iz nakita počivajočih bogov. Spred vaših
ustnic so se napotili vrhovni zakramenti in sneg
proti deželam, ki so jih ljudje črnih kosti vtkali
v svoje zemljevide z indigom zasenčene neskončnosti.

Vrata modra, zakrita z oblačili, ki jih je smrt
odvrгла na vaše zvezdnate tečaje, odprite se
kot mama, ki z dnevom v sinjih curkih prihaja
na plavajoči postelji, da nakrmi lačne dragulje,
poljubljaajoče kot pečatni vosek v dnevih menstruacije
belo pismo vaše kože. Ste dom, kjer je ogenj zajokal
dveletni deček in razgrnil svoje tiktakajoče šotore,
da se je iz žafranastih čaš zlivalo žgano apno
po prtju luči, ki je naslonila svoje pretežno lice
na pobočje gore besede. Nikoli, nikdar ne bosta zibka
sadeža, ki rase okoli peške kot morje jezika okoli
čolna mojega imena.

Rodil sem dečka v podobi ključa, v katerega se bo
zaljubila vaša ključavnica, in ki bo sezidal hišo,
na katero se boste naslonila, ošabna, kajti vaši
nabrušeni zidovi, ki so nebo zdrobili v sinji dež,
niso prispodoba skrivnosti, ki je položena h grobu
pesmi, ker vaša na veke trajajoča barva ni le plava
senca na vekni materine dušice, ki se je raztopila
v zraku, ko sem stopil skozi vas, modra in zadnja,
da odrem vaš obraz in iz še drgetajoče kože naredim
čevlje, plave in hitre, zanj, ki je že pastir časa.

- V. Petkrat odprta vrata, vrata lepih ljudi z visokimi
nosovi, ki se odpirate vzhodno in zahodno krilo neba,
da sablje številke snežijo name in se moja roka
približuje knjigi, v kateri klijejo črke, kajti niso
pesniki poimenovali sonce, ne lune, da v sestrski

Ljubezni tekmujeta z dnevom in nočjo, ko krožita
okoli vaših tečajev, ki jih je kovač prerisal iz sledi
besede, v kateri živi cvet jablane.

Oče dežja, ki v angelih stopa na zemljo, nosim mlada
mati otroke kot vodo na hrbtu, da že slišim zборе
požrešnega jezika, ki ga ne morem kaznovati s slepoto
kot lahko pojém oljnato olivo tvojega očesa, sin
svita in hči poldneva, ko vse v naravi dobi par:
presajena vrtnica rodno prst znad groba, méd zasvojeno
tanko krilo nevesto in dečkovo rojstvo drevo, pod katerim
bo prvič legel sam k ljubezni. Ker nisem gospodar
tisočerih čred, ki si je dal, ko so pastirji ugledali
njegovo smrt nad reko, poslikati sanjsko stran vek
z nakitom gostosevcev, da se je njegovo plitko telo
zlilo vanjo, ki je prva nakrmila njegovo stotisočglavo
bogastvo.

Vašo plavo barvo sem vkrcal na ladjo in morje se je
pred vašim korakom umaknilo v gore in na pustih
pašnikih ni bilo ljudi, ki so bili z dežjem obrani
na obronkih vročega zraka. Tla se odmikajo od mojih
bosih stopal kot psi, ki beže pred eksplozijami vetra;
in pesem napisana na ideji mize ne more odkleniti
skoraj kamnitega lica vaših visokih valov, ker prostor
za vami je prazen, popoln od resnice in tudi ti,
ki vidiš nazaj v čas pred svojim rojstvom, se ne moreš
priučiti zvestobe luči, ki se ne obrača kot reka
in ne teče nazaj v belo skalo, ki jo je povila in
obdarovala na poti navzdol z rezili rib, počivajočimi
v senci narcis. V vrtovih pred vašimi ključavnicami
že zori pesek, ki bo s smrtnim prtom pregrnil moje
stopinje. Zato pojte in plešite pred menoj, stokrat
zapečateni, tisočkrat zaklenjena, zadnja in prva,
vrata plava.